

GERONIMOHORSPELEN

Een script in samenwerking met Herman en Marc Van Cauwenberghe.

PAUL VLAANDEREN EN HET MILBOURNE-MYSTERIE

DEEL 2: WAT MEER OVER MEVROUW MILBOURNE

Francis Durbridge (1912-1998)

uitzending: AVRO, zondag 09/01/1966 (herhaling: woensdag 27/08/1986)

vertaling: Johan Bennik (Jan van Ees) - technische realisatie: Siem Vonk & Henk van der Steeg

regie: Dick van Putten

rolverdeling:

Paul Vlaanderen: Jan van Ees

Ina, zijn vrouw: Eva Janssen

mevrouw Milbourne: Fé Sciarone

verdere medewerkers:

Donald de Marcas - Charlie

Frans Kokshoorn - inspecteur Lloyd

Huib Orizand - Maurice Lonsdale]

Corry van der Linden - Dolly Brazer

Willy Ruys - George

Jan Borkus - Danny Clayton

Rob Geraerds - Vince Langham

Hans Veerman - inspecteur Jenkins

Tonny Foletta - Mr. Gadd

Dogi Rugani - Mrs. Langham

Jos van Turenhout - Tony

(in het ziekenhuis)

Paul: Kom, wees nou niet dom, Dolly! Natuurlijk word je weer helemaal beter.

Dolly: Ik... ik ben te jong om te sterven... Onthoud dat goed, meneer Vlaanderen: te jong om te sterven.

Paul: Maak je toch niet bezorgd, je bent hier in goeie handen. Je zult je heel gauw veel beter voelen. Als er iets is dat je hebben wilt, laat het dan weten, hè? Ik zal wel zorgen dat je 't krijgt.

Dolly: Dank u...

Paul: En vertel nou eens, hebben ze je te pakken genomen omdat je mij gewaarschuwd hebt in verband met die Milbourne-zaak?

Dolly: (zucht) Ja... dat denk ik wel.

Paul: En wie deden dat?

Dolly: Dat weet ik niet. Ik... ik weet het echt niet.

Paul: Maar Dolly, je moet toch tenminste een vaag idee hebben wie het was?

Dolly: Luister... Ik... ik vertelde u vanmorgen... U moet zich niet inlaten met die zaak! U moet niet...

Paul: Ja. Ja, 't is al goed, Dolly.

dokter: 't Is nu wel tijd, meneer Vlaanderen.

Paul: Ja.

dokter: Zuster, het scherm. (de zuster plaatst het)

Paul: Wat denkt u ervan, dokter?

dokter: Ze heeft een lelijke hoofdwond. We kunnen geen enkel risico nemen.

Paul: Nee, natuurlijk niet. En eh... mochten er zich complicaties voordoen, ik ben eventueel bereid om eh...

dokter: Zo'n vaart zal het niet lopen, meneer Vlaanderen. In ieder geval, we zullen een extra oogje op haar houden.

Paul: Dank u bij voorbaat. Dokter...

dokter: Meneer Vlaanderen. (Paul verlaat de afdeling en keert terug bij inspecteur Lloyd)

Lloyd: En?

Paul: Ja, 't spijt me, maar ik ben niets opgeschoten, inspecteur. Ze heeft niets losgelaten.

Lloyd: Maar waar heeft ze u dan voor laten komen?

Paul: Nou, ze wou... nou ja... ze wou me alleen maar even zien, denk ik.

Lloyd: Ze moet daar toch een reden voor gehad hebben? Vertel 'ns, meneer Vlaanderen, in welk opzicht kende u haar? Waar hebt u haar voor het eerst ontmoet?

Paul: Ze heeft in een stuk van mij gespeeld, nu ongeveer zeven jaar geleden. 't Stuk was een flop, maar Dolly en ik zijn altijd goeie vrienden gebleven.

Lloyd: O... Juist, ja.

Paul: Ze is ook een goeie vriendin van mijn vrouw, inspecteur. Nou, als u me nodig hebt, u weet waar u me vinden kunt. (verlaat het ziekenhuis)

(thuis)

Paul: (komt binnen) Hallo, Ina. Hoe is 't er mee?

Ina: O, al veel beter, Paul.

Paul: Gelukkig maar. Nog iets geweest?

Ina: Sir Graham heeft opgebeld. Hij wil graag dat ik morgenochtend even op het bureau bij 'm aanloop om een paar foto's te bekijken. Ze zitten nog steeds achter die meneer met die bom aan.

Paul: Mm.

Ina: O ja, en dan heeft die Maurice Lonsdale gebeld. Hij vroeg me of jij even terug wou bellen.

Paul: Heeft ie niet gezegd wat ie wou? (telefoon)

Ina: Hij was wel erg vriendelijk, maar ik heb er zo'n idee van dat ie voelt dat ik hem niet mag.

Paul: Ja, hij zal je door hebben.

Ina: Mm.

Paul: (neemt op) Ja?

Green: Meneer Vlaanderen?

Paul: Spreekt u mee.

Green: Een ogenblikje, meneer, hier komt meneer Lonsdale voor u.

Paul: Als je van de duvel spreekt...

Maurice Lonsdale: Meneer Vlaanderen? Hier Lonsdale. Ik heb nog eens nagedacht over ons gesprek en ik herinner me nu dat ik het over u en Margaret gehad heb met een goeie kennis van me, een vriendin. Ik sprak met haar over het auto-ongeluk en ik ben er nu vrijwel zeker van dat ik haar bij die gelegenheid verteld heb dat Margaret van plan was u in te schakelen.

Paul: Juist, ja.

Lonsdale: Maar daar hoeft u zich niet bezorgd over te maken, meneer Vlaanderen, die Frieda is zo gesloten als een bus.

Paul: Frieda, zegt u?

Lonsdale: Ja, Frieda Sands. U hebt haar waarschijnlijk wel 'ns ontmoet.

Paul: Nee, ik herinner het me toch niet.

Lonsdale: Dan moet we dat alsnog een keer arrangeren. Ze is echt een type voor u en uw vrouw. Ik versier wel 'ns een etentje met ons vieren.

Paul: Dat zou heel prettig zijn. Maar eh... mocht u intussen nog een andere naam te binnen schieten in dit verband, bel dan even, wilt u?

Lonsdale: Doe ik. Dag meneer Vlaanderen.

Paul: Goediedag! (legt neer) Zeg, Ina...

Ina: Mm?

Paul: Ken jij misschien een juffrouw Frieda Sands?

Ina: Frieda Sands?

Paul: Ja.

Ina: Heeft die niet zo'n soort uitzendbureau voor typistes in Baker Street?

Paul: Ach ja, natuurlijk! Ik dacht ook al... Die naam komt me ergens bekend voor.

Ina: Wat is daarmee?

Paul: Nou, ze schijnt een vriendin te zijn van Lonsdale.

Ina: Huh?

Paul: Hij heeft aan haar het een en ander verteld over het auto-ongeluk en ook dat zijn zuster van plan was contact met mij op te nemen.

Ina: En is dat belangrijk?

Paul: Ja, dat kan het in ieder geval zijn. Het ligt vrijwel voor de hand dat - volgens mij dan - dat die twee aanslagen op ons en die ene op Dolly Brazer in verband met elkaar staan.

Ina: mm.

Paul: D'r moet iemand zijn die met alle geweld wil verhinderen dat ik het onderzoek in die zaak op me neem.

Ina: En denk jij dan dat die iemand die Frieda Sands zou kunnen zijn? (er wordt geklopt)

Paul: Ja? (deur open)

Charlie: Meneer, daar is eh... mevrouw Milbourne weer voor u.

Ina: Mm?

Charlie: Ze moet u absoluut spreken, zegt ze. Ze lijkt me nogal in de bonen.

Paul: Zo? Nou ja, laat ze maar binnen komen, Charlie.

Charlie: Ja, meneer. (gaat haar halen)

Paul: Ik kan alleen wel even met 'r praten, Ina. Eh... als jij soms naar bed wilt...

Ina: O nee, ik ben veel te nieuwsgierig. Ik wil weten wat ze van je wil op dit uur van de avond. (Charlie klopt aan en opent de deur)

Margaret Milbourne: Goedenavond.

Ina: Komt u binnen, mevrouw Milbourne.

Paul: Mevrouw...

Milbourne: Het spijt me ontzettend dat ik u zo laat nog moet lastigvallen, maar ik ben zo overstuur.

Ina: Wat is er gebeurd?

Milbourne: Ik ben er nu helemaal van overtuigd dat het mijn man niet is geweest die omkwam bij dat auto-ongeluk. Er is voor mij nu absoluut geen twijfel meer of mijn man leeft nog.

Paul: Ik neem aan dat er iets bijzonders gebeurd is na onze laatste ontmoeting?

Milbourne: Ja, vanmiddag om vier uur ongeveer. Ik voelde me niet zo goed, dus dacht ik een paar uren te gaan slapen. Ik doezelde net zo'n beetje weg, toen de telefoon ging...

(telefoon)

Milbourne: (neemt op) Ja? Hallo?

Danny Clayton: Ik zou graag mevrouw Margaret Milbourne even willen spreken. Mijn naam is Clayton, Danny Clayton.

Milbourne: U spreekt met mevrouw Milbourne.

Clayton: O, goedemiddag, mevrouw Milbourne. U kent me niet, maar ik heb uw man gesproken. Ik wil me niet met uw privé-zaken bemoeien, maar... ik denk zo dat het niet zo kwaad zou zijn als wij 'ns een praatje maakten samen.

Milbourne: Waar hebt u mijn man ontmoet?

Clayton: In Genève. Om precies te zijn, mevrouw, ik ben vanmiddag met het vliegtuig hier aangekomen om u te ontmoeten.

Milbourne: Maar wie bent u dan? En... wat wilt u?

Clayton: Ik ben Danny Clayton. En voor de rest ben ik dertig jaar oud, geboren in New York, in dienst van Julia Carrington, en...

Milbourne: Julia Carrington? De filmster?

Clayton: Ja, precies. Ik ben om zo te zeggen haar privé-secretaris... en zo.

Milbourne: Maar waar wilt u mij nu eigenlijk over spreken?

Clayton: Over uw man. 't Is heus heel belangrijk.

Milbourne: Goed... goed, meneer Clayton, waar kan ik u ontmoeten?

Clayton: Ik woon in het New Wilton hotel. Laten we zeggen dat u mij kunt vinden in de bar over... 'ns even kijken, 't is nu... vijf uur, over een uur dan.

Milbourne: Ik zal er zijn.

Clayton: (lachje) Daar ben ik zeker van, mevrouw Milbourne.

(in de bar van het hotel)

Milbourne: Meneer Clayton?

Clayton: Die ben ik. Mevrouw Milbourne?

Milbourne: Ja.

Clayton: Prettig dat u hebt kunnen komen, mevrouw. Wat wilt u drinken?

Milbourne: Eh... een... een droge sherry, graag.

Clayton: Juist. Tony?

Tony: Ja, meneer?

Clayton: Twee droge sherry's. En zet ze daar op dat tafeltje, in de hoek.

Tony: Ja.

Clayton: Laten we daar gaan zitten, mevrouw... Zo, neemt u plaats.

Milbourne: Dank u.

Clayton: (kucht) Weet u, het is me buitengewoon vriendelijk van u om zo, zonder verder voorafgaande afspraak hier te komen. Ik stel dat zeer op prijs, mevrouw.

Milbourne: Meneer Clayton, u zei door de telefoon dat u me wou spreken over...

Clayton: Over uw man. Dat is inderdaad zo, mevrouw. Maar laat ik u eerst iets over mezelf vertellen. Ik ben dus in dienst van Julia Carrington. Ik ben haar privésecretaris, ik ben haar... zondebok, dat wil zeggen dat ik stommiteiten opknap, en dan ben ik ook nog de zogenoemde jaknikker. We hebben samen heel Europa doorgereisd. O, ze heeft me al vijf keer ontslagen, ze is een dierage[16], maar ik geef toe, voor mij een zeer mild dierage.

Milbourne: Eh... wat heeft dat allemaal met mijn man te maken?

Clayton: Hij kwam bij ons om Julia te spreken, even voor het auto-ongeluk. Dat wil dan zeggen, hij heeft haar niet gesproken, hij sprak met mij.

Milbourne: Meneer Clayton, ik wou dat u tot de feiten kwam.

Clayton: Ik hoop alleen, mevrouw, dat hetgeen ik u ga zeggen een niet al te grote schok voor u zal zijn.

Milbourne: Meneer Clayton, alstublieft.

Clayton: (kucht) Wat zoudt u ervan zeggen als ik u vertelde dat uw man niet dood is?

Milbourne: Dan zou ik alleen maar zeggen: bewijs het me.

Clayton: (lacht) Mevrouw Milbourne, 'k heb hier een paar foto's bij me in m'n aktentas. Ik zou wel graag willen dat u die 'ns bekeek... (geeft haar de foto's) Alstublieft...

Milbourne: Ja... dat is mijn man.

Clayton: Precies!

Milbourne: Maar wanneer zijn die foto's gemaakt?

Clayton: In Sint Moritz, vijf dagen geleden. En ik kan u verzekeren dat ze origineel zijn. De naam van de fotograaf, het stempel met de datum, die staan achterop.

Milbourne: Maar wat deed mijn man in Sint Moritz? En... en als ie niet was omgekomen bij dat auto-ongeluk, waarom...

Clayton: Een ogenblik, mevrouw.

Tony: Alstublieft, twee droge sherry, meneer.

Clayton: Dank je, Tony. Ik zal 't even aftekenen, geef maar hier.

Tony: Graag, meneer.

Clayton: Zo... Asjeblijft.

Tony: Ik dank u.

Milbourne: Ik vraag u nogmaals, meneer Clayton, wat voerde mijn man uit in Sint Moritz? En... en als hij niet gedood werd, waarom liet hij mij dan in de waan dat dit wel zo was?

Clayton: Mevrouw, ik kan u antwoord geven op alle vragen over uw man, maar... ik moet het eerst even met u over iets anders hebben. Er is een... bepaald project, een zeker plan wat ik in optie krijg. De details zullen u niet interesseren, maar... voor dat project heb ik vijfduizend pond nodig.

Milbourne: Om het dus maar 'ns grof te zeggen: u wilt dat ik u...

Clayton: (lachje) Waarom grof, mevrouw? Ik ben in 't bezit van bepaalde inlichtingen over uw man. Om maar iets te noemen: ik weet waar ie op 't ogenblik is. En in ruil voor die inlichting vraag ik vijfduizend pond.

Milbourne: En... wanneer... wanneer wou u dat geld hebben?

Clayton: Morgen. En ik stel u voor dit geld morgen te brengen op het adres dat ik hier op dit stukje papier geschreven heb.

Milbourne: Three Star Hotel, Bray-on-Thames, bij Maidenhead.

Clayton: Precies. Ik zie u daar dus... morgenochtend, mevrouw, om half twaalf. Afgesproken? Nou?

Milbourne: Goed, ik zal er zijn.

Clayton: En voor ons beider bestwil, mevrouw, u brengt niemand mee. Ik zal daar zijn, en u, en... vijfduizend pond.

Paul: Three Star Hotel? Bray-on-Thames bij Maidenhead. En hebt u beloofd hem daar morgenochtend te ontmoeten?

Milbourne: Ja, om... om half twaalf ongeveer.

Paul: Juist.

Ina: Vijfduizend pond is een heleboel geld, mevrouw Milbourne!

Milbourne: Over dat geld maak ik me geen zorgen, mevrouw Vlaanderen. Het gaat er alleen om... Ik vraag me alleen maar af of hij de waarheid gesproken heeft.

Ina: Mm.

Milbourne: Ik... ik wil 'm geloven, omdat, zoals u weet, ik... ik inderdaad geloof dat mijn man nog in leven is en...

Paul: Ja, vertelt u mij eens iets over die foto's, mevrouw.

Milbourne: Hij heeft me gezegd dat hij me ze morgen zou geven.

Paul: En denkt u dat ze echt zijn? Waren ze van uw man?

Milbourne: O ja, daar is geen twijfel mogelijk! Het was Carl.

Paul: Zo... Nou mevrouw, die zaak kan heus wel behandeld worden zonder die meneer vijfduizend pond in z'n vingers te stoppen.

Milbourne: Ja, maar hoe?

Paul: Ik ga zelf naar Maidenhead morgen. Ik ga 'ns een praatje maken met die meneer Clayton. Ik heb er zo'n vaag vermoeden van dat ie geen afperser is. Niet van professie, bedoel ik. Zoals ik het zie, geloof ik dat ie wil breken met die Julia Carrington en dik geld nodig heeft.

Milbourne: En gelooft u dat hij loog wat Carl betreft?

Paul: Mm, daar ben ik niet helemaal zeker van, nee. Vertel 'ns, mevrouw, hebt u wel 'ns gehoord van een juffrouw Dolly Brazer?

Milbourne: Nee. Nooit.

Paul: Zegt de naam Frieda Sands u iets?

Milbourne: Ja, zeker, dat is een goeie vriendin van mijn broer.

Paul: Kende uw man haar ook?

Milbourne: O ja, heel goed zelfs. Zij zorgde altijd voor typistes als hij die nodig had.

Paul: Is zij ook een vriendin van u?

Milbourne: Nee, dat niet, maar we hebben elkaar wel ontmoet natuurlijk. Ik zou zeggen dat de vrienden van Frieda meestal mannen zijn, en dan vooral mannen waar ze zakelijk iets in ziet. Maar, waarom vraagt u mij dat?

Paul: Omdat uw broer haar verteld heeft dat u mij heeft ingeschakeld. Ze kan het natuurlijk weer aan iemand anders hebben doorverteld.

Milbourne: Ja? En?

Ina: Iemand heeft geprobeerd mijn man te vermoorden, mevrouw Milbourne. Mijn man, en ook mij.

Milbourne: Dat geloof ik niet!

Ina: Ja, dat spijt me dan, want het is inderdaad zo.

Milbourne: En u denkt dat dit gebeurd is om... omdat ik mij met u in verbinding heb gesteld?

Paul: Ja.

Ina: Vertelt u mij 'ns, mevrouw Milbourne, waarom mag u die Frieda Sands niet?

Milbourne: Dat heb ik niet gezegd.

Ina: Maar het is zo. Of niet soms?

Milbourne: Als u het dan weten wilt: ik vertrouw haar niet. En wel wat betreft mijn man. Carl lachte daar wel eens om als ik het met hem daarover had. Maar ja, een vrouw heeft nou eenmaal een zekere intuïtie in zulke gevallen.

Paul: Ah, de intuïtie, Ina...

Ina: Dan zou het dus mogelijk zijn dat die Frieda iets kan weten over die geschiedenis... met uw man?

Milbourne: Ja... dat is natuurlijk mogelijk. Maar hoe dan ook, u blijft mij helpen nietwaar, meneer Vlaanderen?

Paul: Voorlopig, voor zover meneer Clayton erbij betrokken is, ja mevrouw. Ik bel u wel even op zodra we van Maidenhead terug zijn.

Milbourne: Ik dank u. Ik dank u wel.

Ina: Ik laat u wel even uit.

Milbourne: U bent allebei erg lief voor me. Ik ben u daar heel dankbaar voor, gelooft u mij.

Paul: Mevrouw... (Ina laat haar uit - Paul neemt de telefoon en draait een nummer)

Ina: (komt terug) Wie bel je daar op, Paul?

Paul: Ik wil 'ns proberen die Vince Langham te pakken te krijgen.

Ina: Die filmregisseur?

Paul: Ja.

Ina: Wat moet je van 'm?

Paul: Hij heeft 'ns geprobeerd om Julia Carrington tot een comeback over te halen.

Ina: Mm.

Paul: Als ie haar gesproken heeft, dan is het wel tien tegen één dat hij...

Ina: ...dat hij Danny Clayton ontmoet heeft!

Paul: Precies, ja... Ja, hallo?

mevrouw Langham: Met Mayfair 39-25.

Paul: Ja, zou ik meneer Langham even kunnen spreken, mevrouw?

mevrouw Langham: Het spijt me, maar die is er op het ogenblik niet.

Paul: Spreek ik met mevrouw Langham?

mevrouw Langham: Ja.

Paul: O, met Paul Vlaanderen.

mevrouw Langham: Ach, meneer Vlaanderen!

Paul: Ja.

mevrouw Langham: Hoe gaat het met u?

Paul: O, prima, dank u. Is Vince in Hollywood?

mevrouw Langham: Nee. Nee nee nee, hij is op het ogenblik hier, bezig met binnenopnamen in de Rainbow Club. Maar hij blijft er wel de hele nacht, als u 'm nodig mocht hebben.

Paul: De Rainbow Club?

mevrouw Langham: Ja, vlak bij Leicester Square.

Paul: Hé, dat lijkt me nou helemaal niks voor Vince, wel? Waar is ie mee bezig op het moment?

mevrouw Langham: Met een musical.

Paul: O!

mevrouw Langham: Dat doet ie om z'n zonden op de proef te stellen, zegt ie. (ze lachen)

(in de Rainbow Club)

Vince Langham: All right, stop opname.

George: Stop opname!

Vince: Ja, dat ging goed. Twintig minuten voor de koffie en daarna nemen we de watervalscène.

George: Twintig minuten pauze! Iedereen over twintig minuten terug in de set.

Paul: Heb je een minuutje voor me, Vince?

Vince: Nee maar! Paul Vlaanderen! (lachje) Wat voer jij hier uit?

Paul: Ik kom maar even oplopen. Ik wou je wat vragen.

Vince: Leuk je weer 'ns te zien. George, koffie!

Paul: Manlief, je hebt een hele kermis hier. Hoe lang ben je al bezig met dit... epos?

Vince: Vier maanden.

Paul: O.

Vince: Vanavond de laatste binnenopnamen. En precies op tijd. (lachje) Ga zitten, Paul. Hoe is 't met je?

Paul: Goed.

Vince: En hoe gaat het met dat aardige vrouwtje van je?

Paul: Alles best, dank je.

Vince: Mooi zo.

Paul: Zeg, ik wou je wat vragen, Vince. Als ik goed ben ingelicht, dan ben je onlangs in Zwitserland geweest om Julia Carrington op te snorren.

Vince: Klopt. 'k Had een fantastische job voor d'r.

Paul: Ah.

Vince: Ja, tot m'n sof kreeg ik alleen te maken met die secretaris van 'r. Die kleine rat adviseerde haar om er niet op in te gaan.

Paul: Ah, met die rat bedoel je Danny Clayton?

Vince: Net zo je zegt.

Paul: Dat is dan waar ik het met je over hebben wou. Zeg, is ie alleen haar secretaris of...

Vince: Nou, voor zover ik er uit wijs kan worden, is ie van alles. Hij denkt zelfs voor d'r. Ach man, ik had een juweel van een rol voor d'r.

Paul: Een stuk?

Vince: Nee, een boek, "Te jong om te sterven".

Paul: Wa... "Te jong om te sterven"?

Vince: Ja.

Paul: Eh... nooit van gehoord.

Vince: Het is ook nog niet uit. 't Verschijnt de volgende maand.

Paul: Wie heeft het geschreven?

Vince: Ja, hoe heet die knaap, eh... Randolph... eh... Richard Randolph heet ie, geloof ik. Ja, ik heb 'm zelf trouwens nooit ontmoet.

Paul: En dat verschijnt de volgende maand, zeg je?

Vince: Dat geloof ik tenminste.

Paul: Bij wie?

Vince: Ah, hoor 'ns even, nou vraag je me wat. Namen onthoud ik nooit, vooral niet van uitgevers. Ik heb de kopie in m'n handen gekregen door een vriendin van me die in de gelegenheid was geweest om het in te kijken, en ze was er direct van overtuigd dat het was opgelegd voor Julia Carrington. En ik verzeker je dat ze raak was.

Paul: Wie is die vriendin van je?

Vince: Frieda Sands. Ze heeft een typinrichting, en daardoor was ze in de gelegenheid om de story te lezen.

Paul: Ah, dus als ik het goed begrijp heb jij het manuscript in kunnen zien vóór de uitgevers?.

Vince: Ja. O ja..., ik weet wel dat het niet fatsoenlijk is volgens jouw begrippen, maar ik kan je zeggen dat de grootste filmsuccessen zo tot stand zijn gekomen.

Paul: En heb je nog altijd een optie op dat boek?

Vince: Ja, in zekere zin wel. Maar vertel 'ns, waarom ben jij zo geïnteresseerd in die Danny Clayton?

Paul: Nou, ik had het plan om die Julia Carrington op te zoeken en ik was alleen benieuwd met wie ik te maken zou krijgen.

Vince: Moet je d'r iets verkopen?

Paul: Nou, misschien.

Vince: Nou, zet je dan maar schrap, dan krijg je direct met die meneer Clayton te maken. Kleine rat...

(in de auto op weg naar Maidenhead)

Ina: Hoorde ik je aan de telefoon voor we weggingen?

Paul: Ja. Ik probeerde die Frieda Sands te pakken te krijgen, maar ze is een paar weken weg met vakantie.

Ina: Waarheen? Weet je dat ook?

Paul: Nee, ik sprak met de huishoudster, maar die wou het me niet zeggen.

Ina: Hoe laat moeten we daar zijn in Maidenhead?

Paul: Half twaalf ongeveer. O ja, dat zou ik haast vergeten, zeg: hoe ben je gevaren op Scotland Yard?

Ina: Nou, Paul, ik vrees dat ik niet ver gekomen ben. Mensen, al die foto's, hele pakken! Je duizelt ervan...

Paul: Ja

Ina: Maar Sir Graham was erg aardig en behulpzaam, zoals altijd.

Paul: En was er geen enkele bij die je herinnerde aan de man die je de auto gebracht heeft?

Ina: Nou, ik zal je zeggen, d'r waren twee foto's die allebei wel leken op die meneer Stone, maar de een zit in de Penton Hill gevangenis en de andere zit te brommen in Wontorth. Die konden het dus geen van beiden zijn.

Paul: (lacht)

Ina: Zeg, Paul, wat ben je van plan tegen die Clayton te zeggen?

Paul: Nou, als ie bij z'n chantage blijft, geloof ik niet dat ik veel moeite zal hebben om 'm in een hoek te drijven.

Ina: Je bedoelt, om 'm te laten vertellen wat hij weet over eh... Carl Milbourne?

Paul: Als ie inderdaad iets weet, ja.

Ina: Als ie nou werkelijk een misdadiger is van professie...

Paul: Nou, dan ga ik doen alsof ik onder één hoedje met 'm wil spelen en dat ik opkom voor mevrouw Milbourne, maar dat ik bereid ben om met 'm samen te doen.

Ina: Aha.

Paul: Op die manier kan hij me misschien wat meer vertellen.

Ina: Ja, maar stel dat ie meteen geld wil zien.

Paul: Ach, maak je toch niet bezorgd, kindje. Dan bedenk ik wel wat... Zeg, wat staat er op dat bord?

Ina: Bray-on-Thames... Ja, hier linksaf, Paul!

Paul: Goed zo. Nou, we zijn mooi op tijd.

Paul: Goeiemorgen. Bent u de eigenaar?

Gadd: Jawel, meneer. Gadd is m'n naam. Wat kan ik voor u doen?

Paul: Ik ben op zoek naar een meneer Clayton. Ik geloof dat die hier logeert.

Gadd: Nee, hij was van plan hier te komen logeren. Hij had wel gereserveerd, maar hij kwam hier vanmorgen binnenvallen om het af te zeggen.

Paul: O?

Gadd: Bent u misschien meneer Vlaanderen?

Paul: Die ben ik, ja.

Gadd: Mooi! Meneer Clayton zei dat u zou komen en hij heeft een briefje voor u achtergelaten. Ja, hier, asjeblieft, hier is 't.

Paul: Dank u. Ja, mogen we even in de serre gaan zitten?

Gadd: 'Tuurlijk, meneer. Doe maar net of u thuis bent, hoor. (ze gaan naar de serre) Gaat u binnen, mevrouw.

Ina: Dank u... Paul, hoe kon die Clayton weten dat wij hier naar binnen zouden gaan?

Paul: Ja, een ogenblikje, Ina. (opent het briefje) "Beste meneer Vlaanderen, indien u geïnteresseerd bent naar wat er met Carl Milbourne aan de hand is, zou ik u willen voorstellen me op te zoeken in Peter's Folly, dat is een woonboot bij de Saulter's Bocht. Ik weiger met u in contact te komen wanneer u in gezelschap bent van wie dan ook. Danny Clayton."

Ina: Tsss...

Paul: Ja. De woorden "wie dan ook" zijn dik onderstreept.

Ina: Saulter's Bocht? Dat is hier, geloof ik, dichtbij.

Paul: Luister, Ina, jij blijft hier voor de lunch. Als ik dan nog niet terug ben, laten we zeggen over eh...

Ina: Maar d'r is helemaal geen reden voor mij om hier te blijven, Paul.

Paul: Jawel, maar...

Ina: Nee, ik ga liever met je mee.

Paul: Nee. Nee nee, het is beter dat je hier blijft, Ina. Als ik om één uur niet terug ben, dan bel je inspecteur Jenkins. Dat is de chef van de politiepost hier. Vertel 'm dan wat je nu weet over Danny Clayton en de woonboot.

Ina: (zucht) Nou, als je dat wilt...

Paul: Ja, maak je nou toch niet bezorgd, kindje. Misschien ben ik binnen het uur al terug.

Gadd: (komt bij hen) Eh... pardon, meneer, mag ik vragen: blijft u lunchen?

Paul: Eh... graag, ja. Vertel 'ns, meneer Gadd, kent u hier in de buurt ergens een woonboot? Peter's Folly heet ie.

Gadd: Jazeker, meneer. Die is het eigendom van meneer Fletcher, Peter Fletcher.

Paul: Peter Fletcher?

Gadd: Ja, een kunstschilder. Maakt hele mooie dingen, naar ik wel 'ns hoor.

Paul: Woont ie daar op die boot?

Gadd: Zo nu en dan. Maar hij heeft, geloof ik, ook een flat in Londen. De boot ligt in Saulter's Bocht, een kilometer of drie-vier hier vandaan.

Paul: Ja, hoe kom ik daar?

Gadd: Nou, u volgt twee kilometer ongeveer hier de hoofdweg, hè, en dan komt u aan een brede zijlaan, Bedford laan. Als u die even op bent, dan zie je de rivier liggen, en dat is de... Saulter's Bocht.

Paul: Zo. Mooi. Nou... dank u wel, hoor. O ja, eh... wilt u mijn vrouw een drankje brengen? Wat wil je hebben, Ina?

Ina: O, geef maar een gin met tonic.

Gadd: Goed, mevrouw.

Paul: Dus je weet het, kindje, binnen een uur ben ik weer terug.

Ina: Mm.

Paul: Misschien eerder, als hij z'n mond voorbijpraat.

Gadd: Gin tonic, lekker koud, mevrouw.

Ina: Dank u. (hij schenkt uit) U bent ook zo'n beetje barman hier vanmorgen, niet?

Gadd: Ja, mevrouw, 'k ben baas hier, barman, kok, en ik doe ook nog de receptie. Ja, mevrouw, we hebben zoals iedereen tegenwoordig onze personeelsmoeilijkheden, hè. (telefoon)

Ina: Tja...

Gadd: Maar m'n vrouw staat ook in de keuken, en die wil ik voor de beste chef-kok niet ruilen.

Ina: Zo?

Gadd: Dus ik garandeer u een beste lunch.

Ina: (lacht)

Gadd: Excuseert u me een ogenblik. Ja, ik ben hier ook nog telefoonjuffrouw. (gaat naar de telefoon)

Ina: (lacht)

Gadd: (neemt op) Mm?... Nee, is net weg... Nou, een paar minuten geleden... Ja ja, die is er wel... Ja, wacht u even?

Gadd: (komt bij Ina) Telefoon voor u, mevrouw.

Ina: Voor mij?

Gadd: Ja, 't was voor meneer Vlaanderen, maar toen ik zei dat die er niet was, werd er naar u gevraagd.

Ina: Wie was het, weet u dat ook?

Gadd: Nee, er werd geen naam genoemd.

Ina: Goed, dan kom ik wel even... (gaat naar de telefoon) Hello?

stem: Mevrouw Vlaanderen?

Ina: Ja?

stem: Luister goed, mevrouw, dit is dringend. Is uw man naar die woonboot gegaan?

Ina: Ja, hij is net weg.

stem: Ga 'm dan direct achterna. Hou 'm tegen! Zeg 'm dat ie dat boek niet moet opnemen!

Ina: Het boek niet opnemen?... (verbinding verbroken) Hallo! Hallo?

Gadd: Moeilijkheden, mevrouw?

Ina: (legt neer) Ja. Een dringende boodschap voor mijn man. Ik moet... ik moet direct een taxi hebben.

Gadd: Nou, nou, dat zal moeilijk gaan, er is hier in mijlen in de omtrek geen taxi te vinden.

Ina: Hebt u een wagen?

Gadd: (lachje) Jawel, maar ik kan hier moeilijk weg, hè, niet zonder eh... Nou ja...

Ina: O!

Gadd: Is 't werkelijk dringend?

Ina: Ontzettend, ja. Ik moet m'n man ergens voor hebben.

Gadd: Nou goed, dan neem ik de wagen wel even. De garage ligt hier achter.

Ina: O ja!

Gadd: We zijn nog vlugger als we hier langs gaan. Komt u maar.

(Paul komt aangereden en remt bruusk)

agent: Een ogenblikje, meneer. Waar moet u heen?

Paul: Ja, wat is er, agent? Moeilijkheden?

agent: 'k Zou het wel prettig vinden als u me maar even wilt antwoorden op m'n vraag.

Paul: Goed dan. Ik ben op zoek naar een woonboot, de Peter's Folly. Die moet hier ergens in de buurt liggen.

agent: Zo... ja. Mag ik uw naam even hebben?

Paul: Oho, m'n naam, maar ik reed toch helemaal niet hard?

agent: Opdracht van de inspecteur, meneer.

Paul: Inspecteur Jenkins?

agent: Ja, meneer. Kent u 'm?

Paul: Jawel, mijn naam is Vlaanderen, Paul Vlaanderen.

agent: O! Ja, als u even wacht, dan haal ik de inspecteur wel. (getoeter)

Paul: Hé, daar komt nog een auto.

agent: Ja, die stop ik wel effe. (auto remt af - Ina stapt vlug uit en loopt naar Paul)

Ina: Paul! Gelukkig dat ik je nog...

Paul: Ina! Ik had je zo gevraagd in het hotel te blijven.

Ina: Dank u wel, meneer Gadd!

Gadd: Graag gedaan, mevrouw.

Paul: Nou, wat is er aan de hand, Ina?

Ina: Er was een man aan de telefoon. Hij moest jou hebben. Hij vroeg me of je op weg was naar de woonboot en toen ik 'm zei dat je daar net naartoe was, zei ie dringend: "Zeg hem dat ie dat boek niet moet oppakken!"

Paul: Het boek niet oppakken?

Ina: Ja.

Paul: Is dat alles?

Ina: Ja.

Paul: En wie was dat?

Ina: Dat weet ik niet. Hij heeft me z'n naam niet genoemd en ik kon het 'm niet vragen. Maar... Paul, wat is er hier allemaal aan de hand?

Paul: Politiecontrole of zo.

Ina: Ja, daar staat een ambulance...

Paul: Ja.

Ina: ...en... kijk 'ns, d'r wordt iemand op een draagbaar in gedragen! Zou dat Clayton zijn?

Paul: Ik weet het niet, Ina. O, daar hebben we de inspecteur.

inspecteur Jenkins: Morgen, meneer Vlaanderen. Is me dat een verrassing.

Paul: Morgen, inspecteur. Ina, dit is inspecteur Jenkins.

Ina: Inspecteur.

Jenkins: Mevrouw. U bent een beetje uit de buurt, hè, meneer Vlaanderen? Ik dacht zo dat u in Londen thuishoorde. West End, of zo iets?

Paul: Jawel... jawel, maar ik ben hier op zoek naar een woonboot, de Peter's Folly.

Jenkins: O, is het dat? Nou, ik kom daar net vandaan. Wat moest u doen op die boot?

Paul: Ik had daar een afspraak met iemand.

Ina: Wat is er gebeurd, inspecteur? Een ongeluk?

Jenkins: Als u het zo noemen wilt, mevrouw. D'r is daar iemand vermoord.

Ina: Vermoord!?

Jenkins: Ja, mevrouw Vlaanderen. Ene Peter Fletcher, een kunstschilder. Hij was de eigenaar van die boot. Had u met hem die afspraak?

Paul: Eh... ja, eh... Wat is er precies gebeurd?

Jenkins: Hij is doodgestoken. Iemand is blijkbaar achter 'm geslopen. Hij was net binnen en eh... nou ja. Maar waarom wou u op bezoek bij Fletcher? Was hij een vriend van u?

Paul: Nee nee, ik wou alleen z'n werk 'ns bekijken. Ik was toch in de buurt.

Jenkins: Nou, dat kan altijd nog. D'r hangen hopen schilderijen en zo van 'm.

Paul: Kan ik binnen even een kijkje nemen?

Jenkins: Nou, nee nee nee, liever niet. Ik verwacht ieder ogenblik iemand van de afdeling vingerafdrukken.

Paul: Kom, inspecteur, wat dat betreft kunt u me wel vertrouwen. Ik kom nergens aan.

Jenkins: Mm.

Paul: Alleen uit beroepsbelangstelling wou ik...

Jenkins: Gaat uw gang dan maar eventjes, meneer Vlaanderen.

Paul: Dank u. Wacht jij maar hier, Ina, ik ben zo terug.

Ina: Mm. (ze gaan naar de boot - de ambulance rijdt weg)

Jenkins: Zo. Daar gaat de ambulance.

Paul: Ja. U zei dat Fletcher doodgestoken werd?

Jenkins: Ja.

Paul: Hebt u het wapen gevonden?

Jenkins: Nee, dat ligt waarschijnlijk wel op de bodem van de rivier.

Paul: Wie heeft het lichaam ontdekt?

Jenkins: Een vrouw van die andere woonboot daar, mevrouw Harrison. Ze hoorde iemand gillen en is toen gaan kijken.

Paul: Wanneer was dat ongeveer?

Jenkins: Dat moet zowat een... uur geleden gebeurd zijn.

Paul: En heeft ze niemand gezien?

Jenkins: Nee, jammer genoeg niet... Zo, hier zijn we d'r dan, Peter's Folly. Voorzichtig! Die plank ligt niet al te vast.

(in de auto, terug naar het hotel)

Ina: Ik moet zeggen dat ik niet bepaald een hoge dunk heb gekregen van die inspecteur.

Paul: O, hij is een beste kerel. Een beetje 'n zuurpruim, dat is alles. Maar om nou verder te gaan...

Ina: Ja.

Paul: Het eerste wat ik zag was dat boek...

Ina: Ja.

Paul: Het lag op de grond bij een kamerscherm. En toen ik de titel zag, toen wist ik niet wat ik las! "Te jong om te sterven", door Richard Randolph, uitgegeven door Milbourne en Co.

Ina: Milbourne?

Paul: Ja.

Ina: Maar ik dacht toch dat het boek nog niet uit was?

Paul: Nee, dat is het ook niet. 't Is kennelijk een recensie-exemplaar dat bij uitzondering vóór de verschijning wordt vrijgegeven. Die man die jou opbelde, was blijkbaar op de hoogte van wat er zou gaan gebeuren op die boot.

Ina: Ja. En dat moet een vriend van je geweest zijn.

Paul: Daar is geen twijfel aan. In ieder geval een goeie kennis. Als ik dat boek had gezien, dan zou ik het natuurlijk ook direct opgenomen en ingekeken hebben, en dan was ik eraan gegaan.

Ina: Nee!...

Paul: Ja, die val was voor mij opgezet. Maar Fletcher was er eerder dan ik en is daar de dupe van geworden. Jij hebt er geen idee van wie dat was aan de telefoon?

Ina: Geen notie. Maar wel, toen ik die stem hoorde, dacht ik direct: die stem komt me bekend voor.

Paul: Van kortgeleden nog?

Ina: Nee, dat geloof ik niet.

Paul: Nou, denk er nog maar eens over na, Ina. Misschien schiet het je nog te binnen.

Ina: Maar waar gaan we nou naartoe, Paul? Terug naar de stad?

Paul: Nee, natuurlijk niet, we gaan eerst lunchen. Die man is zo aardig voor ons geweest. Die kunnen we niet met z'n lunch laten zitten.

Ina: (lachje) 'k Heb anders niet veel trek op het ogenblik.

Paul: Nee, dat zal wel niet, maar... ik moet toch even met die meneer Gadd praten.

Gadd: En? Was het naar genoeg, meneer?

Paul: Uitstekend, meneer Gadd. Gaat u even zitten.

Gadd: Dank u.

Paul: Ik wou u nog wel bedanken dat u mijn vrouw zo geholpen hebt.

Gadd: (lachje) Ik had er geen idee van dat er dat allemaal stond te gebeuren toen die meneer Clayton me zei dat u hier zou komen.

Paul: Tja... Het zal u misschien wat vreemd in de oren klinken, meneer Gadd, als ik u vertel dat mijn vrouw noch ik die meneer Clayton ooit ontmoet hebben. Zoudt u me kunnen vertellen hoe hij er ongeveer uitziet?

Gadd: Hebt u 'm nooit ontmoet?

Paul: Nee.

Gadd: Nou, ik schat 'm een jaar of veertig, gezet postuur, vrij lang, donker uiterlijk zou ik zeggen. Ja, had nogal een vreemd accent, eh... hoewel, dat kwam me wat gemaakt voor.

Paul: Had u 'm ooit eerder gezien?

Gadd: Nee. Belde gisteren op, bestelde een kamer en vanmorgen vroeg stopte een wagen voor de deur met een Amerikaans nummer en daar kwam die meneer Clayton dan uit, hè. Hij zei dat het 'm speet dat ie die kamer moest afzeggen en hij vroeg me toen of ik, als ene meneer Vlaanderen later op de dag naar 'm zou vragen, of ik die dan een briefje van 'm wilde afgeven, hè.

Paul: En was dat alles?

Gadd: Ja! Hij wou de kamer nog betalen, maar ja, dat wilde ik natuurlijk niet hebben, hè.

Ina: Zou u zeggen dat ie een eh... ja... een beschaafd iemand was?

Gadd: Beschaafd? (lachje) M'n hemel! Nee, verre van dat, mevrouw.

Ina: Dan lijkt ie toch niet de man te zijn die met mevrouw Milbourne gesproken heeft.

Paul: Nee, Ina, dat schijnt inderdaad niet zo te zijn.

(Paul belt aan)

Ina: Wat dat toch met jou is, Paul! Jij vergeet nou altijd de huissleutel...

Paul: (lachje) En jij dan?

Ina: Nou, d'r is geen enkele reden voor mij om m'n huissleutel mee te nemen als jij bij me bent.

Paul: Nou ja, ik heb 'm in ieder geval niet bij me. Kom, Charlie, waar blijf je?

Ina: O, die heeft zeker een snipperdag genomen.

Charlie: (opent de deur) O, bent u het?

Paul: Ja, wie dacht jij dan? De man van de voetbalpool?

Charlie: Nee (lachje - ze gaan binnen), zo'n gelukkie is voor mij nooit weggelegd. (sluit de deur)

Ina: Alles in orde, Charlie?

Charlie: Ja, mevrouw. Geeft u mij uw mantel maar.

Ina: Mooi. Dank je wel.

Charlie: O ja, meneer, d'r zit iemand op u te wachten in de zitkamer. Hij zit er al een half ongeveer. Hij wou absoluut wachten. Ik kom 'm niet weg krijgen.

Paul: Wie is het, Charlie?

Charlie: Hij lijkt me een Amerikaan, meneer. Een zekere meneer Clayton.

script gemaakt door Marc Van Cauwenberghe, aangevuld en bijgewerkt door Herman Van Cauwenberghe en Ton Witman (03/2008)

Dit script is het werk van een hoorspelliëfhebber die geen enkel financieel gewin op het oog heeft. Deze tekst mag alleen gebruikt worden om te lezen bij beluistering van het hoorspel. Wie vindt dat hiermee iemands rechten worden geschonden, neemt contact op met Herman Van Cauwenberghe, die er meteen zal mee ophouden het script aan eventuele belangstellenden door te geven.